

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U POŽEGI
Sv. Florijana 2, POŽEGA

Poslovni broj: P-275/2025-23

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Općinski sud u Požegi po sutkinji ovoga suda Meliti Novak kao sucu pojedincu u parničnom predmetu tužitelja Željka Mlinarića iz Pleternice, Vladimira Nazora 5A, OIB:65102677240, zastupan po punomoćniku Domagoju Miličeviću, odvjetniku iz Požege, protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB:14036333877 zastupan po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Knezović & partneri j.t.d. iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, 27.svibnja 2026., nakon održane i dovršene glavne javne rasprave u nazočnosti zamjenika punomoćnika tužitelja, odvjetničkog vježbenika Borne Miličevića i zamjenice punomoćnika tuženika, odvjetničke vježbenice Marije Kulić, 29.svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Nalaže se tuženiku, Addiko Bank d.d. iz Zagreba (Grad Zagreb), Slavonska avenija 6, OIB 14036333877, da tužitelju Mlinarić Željku, 34310 Pleternica, Vladimira Nazora 5A, OIB 65102677240, u roku od petnaest (15) dana po donošenju ove presude isplati ukupan iznos u visini od 4.327,82 EUR kao iznos naplaćen primjenom valute švicarski franak na glavnica kredita iz Ugovora o kreditu broj 5140030250 69700014819/2006. sklopljenom na dan 2. lipnja 2006., zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dospijeca svakog pojedinog naplaćenog iznosa pa do isplate po stopi u visini za ostale odnose prema odredbi čl. 29., st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22.), tekućim na iznos od:

44,95 EUR od 01.07.2011 pa do isplate
116,13 EUR od 01.08.2011 pa do isplate
109,61 EUR od 01.09.2011 pa do isplate
99,47 EUR od 01.10.2011 pa do isplate
95,94 EUR od 01.11.2011 pa do isplate
94,85 EUR od 01.12.2011 pa do isplate

98,49 EUR od 01.01.2012 pa do isplate
102,50 EUR od 01.02.2012 pa do isplate
102,62 EUR od 01.03.2012 pa do isplate
100,10 EUR od 01.04.2012 pa do isplate
101,12 EUR od 01.05.2012 pa do isplate
102,62 EUR od 01.06.2012 pa do isplate
101,00 EUR od 01.07.2012 pa do isplate
101,14 EUR od 01.08.2012 pa do isplate
99,65 EUR od 01.09.2012 pa do isplate
96,88 EUR od 01.10.2012 pa do isplate
100,25 EUR od 01.11.2012 pa do isplate
101,48 EUR od 01.12.2012 pa do isplate
100,99 EUR od 01.01.2013 pa do isplate
96,06 EUR od 01.02.2013 pa do isplate
99,48 EUR od 01.03.2013 pa do isplate
100,26 EUR od 01.04.2013 pa do isplate
98,73 EUR od 01.05.2013 pa do isplate
94,19 EUR od 01.06.2013 pa do isplate
91,37 EUR od 01.07.2013 pa do isplate
93,87 EUR od 01.08.2013 pa do isplate
95,59 EUR od 01.09.2013 pa do isplate
99,98 EUR od 01.10.2013 pa do isplate
97,56 EUR od 01.11.2013 pa do isplate
98,65 EUR od 01.12.2013 pa do isplate
99,53 EUR od 01.01.2014 pa do isplate
61,73 EUR od 01.02.2014 pa do isplate
63,24 EUR od 01.03.2014 pa do isplate
62,46 EUR od 01.04.2014 pa do isplate
60,96 EUR od 01.05.2014 pa do isplate
60,28 EUR od 01.06.2014 pa do isplate
60,58 EUR od 01.07.2014 pa do isplate
62,47 EUR od 01.08.2014 pa do isplate
64,41 EUR od 01.09.2014 pa do isplate
64,23 EUR od 01.10.2014 pa do isplate
65,21 EUR od 01.11.2014 pa do isplate
66,60 EUR od 01.12.2014 pa do isplate
66,03 EUR od 01.01.2015 pa do isplate
66,82 EUR od 01.02.2015 pa do isplate
66,82 EUR od 01.03.2015 pa do isplate
66,82 EUR od 01.04.2015 pa do isplate
66,82 EUR od 01.05.2015 pa do isplate
66,82 EUR od 01.06.2015 pa do isplate
66,82 EUR od 01.07.2015 pa do isplate
66,82 EUR od 01.08.2015 pa do isplate
66,82 EUR od 01.09.2015 pa do isplate.

II Nalaže se tuženiku, Addiko Bank d.d. iz Zagreba (Grad Zagreb), Slavenska avenija 6, OIB 14036333877, da tužitelju, Mlinarić Željku, 34310 Pleternica, Vladimira Nazora 5A, OIB 65102677240, u roku od petnaest (15) dana po donošenju ove

presude isplati zakonske zatezne kamate na iznose obuhvaćene u sporazumu o konverziji 11. veljače 2016., obračunat po stopi u visini za ostale odnose prema odredbi čl. 29., st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22.), tekućim na iznos od:

0,04 EUR od 01.11.2006 pa do 30.09.2015
13,49 EUR od 01.10.2007 pa do 30.09.2015
13,47 EUR od 01.11.2007 pa do 30.09.2015
13,60 EUR od 01.12.2007 pa do 30.09.2015
13,61 EUR od 01.01.2008 pa do 30.09.2015
13,84 EUR od 01.02.2008 pa do 30.09.2015
14,05 EUR od 01.03.2008 pa do 30.09.2015
14,30 EUR od 01.04.2008 pa do 30.09.2015
13,83 EUR od 01.05.2008 pa do 30.09.2015
13,69 EUR od 01.06.2008 pa do 30.09.2015
13,88 EUR od 01.07.2008 pa do 30.09.2015
13,58 EUR od 01.08.2008 pa do 30.09.2015
13,62 EUR od 01.09.2008 pa do 30.09.2015
13,82 EUR od 01.10.2008 pa do 30.09.2015
24,72 EUR od 01.11.2008 pa do 30.09.2015
14,14 EUR od 01.12.2008 pa do 30.09.2015
36,32 EUR od 01.01.2009 pa do 30.09.2015
38,18 EUR od 01.02.2009 pa do 30.09.2015
39,50 EUR od 01.03.2009 pa do 30.09.2015
36,89 EUR od 01.04.2009 pa do 30.09.2015
36,57 EUR od 01.05.2009 pa do 30.09.2015
43,95 EUR od 01.06.2009 pa do 30.09.2015
40,71 EUR od 01.07.2009 pa do 30.09.2015
41,84 EUR od 01.08.2009 pa do 30.09.2015
44,25 EUR od 01.09.2009 pa do 30.09.2015
42,87 EUR od 01.10.2009 pa do 30.09.2015
41,54 EUR od 01.11.2009 pa do 30.09.2015
44,61 EUR od 01.12.2009 pa do 30.09.2015
47,51 EUR od 01.01.2010 pa do 30.09.2015
50,58 EUR od 01.02.2010 pa do 30.09.2015
49,77 EUR od 01.03.2010 pa do 30.09.2015
54,92 EUR od 01.04.2010 pa do 30.09.2015
53,60 EUR od 01.05.2010 pa do 30.09.2015
56,19 EUR od 01.06.2010 pa do 30.09.2015
70,78 EUR od 01.07.2010 pa do 30.09.2015
67,46 EUR od 01.08.2010 pa do 30.09.2015
79,92 EUR od 01.09.2010 pa do 30.09.2015
73,35 EUR od 01.10.2010 pa do 30.09.2015
68,41 EUR od 01.11.2010 pa do 30.09.2015
83,44 EUR od 01.12.2010 pa do 30.09.2015
88,66 EUR od 01.01.2011 pa do 30.09.2015

82,02 EUR od 01.02.2011 pa do 30.09.2015
83,00 EUR od 01.03.2011 pa do 30.09.2015
78,23 EUR od 01.04.2011 pa do 30.09.2015
79,70 EUR od 01.05.2011 pa do 30.09.2015
95,91 EUR od 01.06.2011 pa do 30.09.2015
53,28 EUR od 01.07.2011 pa do 30.09.2015.

III Tužitelj se odbija s preostalim dijelom tužbenog zahtjeva koji tužitelj traži isplatu zakonske zatezne kamate na iznose obuhvaćene u sporazumu o konverziji 11. veljače 2016., obračunate po stopi u visini za ostale odnose prema odredbi čl. 29., st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22.), tekućim na iznos od:
0,62 EUR od 01.09.2006. do 30.09.2015
0,46 EUR od 01.10.2006. do 30.09.2015.

IV Utvrđuje se da ne postoji potraživanje tuženika prema tužitelju u iznosu od 173,47 EUR istaknuto u prigovoru radi prijeboja.

r i j e š i o j e

I Dopusća se preinaka tužbe od 10.travnja 2026.

II Nalaže se tuženiku, Addiko Bank d.d. iz Zagreba (Grad Zagreb), Slavenska avenija 6, OIB 14036333877, da tužitelju Mlinarić Željku, 34310 Pleternica, Vladimira Nazora 5A, OIB 65102677240, isplati na ime troškova parničnog postupka iznos od 2.898,17 EUR., zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama po stopi u visini za ostale odnose prema odredbi čl. 29., st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22.), tekućim od 29.svibnja 2026. do isplate, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1.Tužitelj Željko Mlinarić podnio je 10.lipnja 2019. protiv tuženika Addiko bank d.d. tužbu radi restitucijskog zahtjeva potrošača na temelju presude donesene u sporu povodom zaštite kolektivnih interesa potrošača kojom traži da mu vrati iznos koji prelazi iznos ugovorene redovne kamatne stope, a koji je naplaćen na temelju tužnikove jednostrane promjene kamatne stope iz Ugovora o kreditu broj 5140030250-69700014819/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama od 2.lipnja 2006., a 2.lipnja 2023. podnio je drugu tužbu protiv istoga tuženika radi restitucijskog zahtjeva potrošača na temelju presude donesene u sporu povodom zaštite kolektivnih interesa potrošača, kojom traži isplatu iznosa od 1.694,85 EUR kao iznos naplaćen primjenom valute

švicarski franak na glavnicu kredita iz istog ugovora o kreditu te zakonske zatezne kamate na iznose obuhvaćene u sporazumu o konverziji od 11. veljače 2016.

1.1. Budući se radi o istim strankama, a predmeti postupka su iz istog Ugovora o kreditu od 2.lipnja 2006. na ročištu održanom 9.veljače 2026.sud je ova dva postupka spojio.

1.2. Tužitelj je s bankom prednikom tuženika zasnovao kreditni odnos temeljen na ugovoru o kreditu broj 5140030250-69700014819/2006. sklopljenom na dan 2. lipnja 2006., a to za odobreni kreditni iznos od 45.000,00 CHF.

1.3. Tužitelj ističe da je Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. suđeno pod točkom 5. izreke u odnosu na tuženu banku da je Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. u razdoblju od 01.lipnja2004. godine do 31.12.2008. godine povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju - ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora Hypo Alpe-Adria –Bank d.d. kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time postupala suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine" br. 96/03) u razdoblju od 01.04.2005.godine do 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. do 31.12.2008. godine protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je u razdoblju od 10.09.2003. godine do 31.12.2008. godine, a koja povreda traje i nadalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tužene i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora petotuzena Hypo Alpe-Adria –Bank d.d. kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tužene o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa da je time postupila suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine" br. 96/03) u razdoblju od 10.09.2003. godine do 06.08.2007. godine i to člancima 81.,82., 90., a od 07.08.2007.godine pa nadalje, protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96.i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Točkom 9. izreke iste presude Trgovačkog suda u Zagrebu, naloženo je tuženoj banci da prekine s opisanim postupanjem te joj je nalaženo da u roku od 60 (šezdeset) dana ponudi potrošačima izmjenu ugovorne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, a kamatna stopa promjenljiva, na

način da glavnica bude izražena u kunama u iznosu koji je isplaćen u fazi korištenja kredita i uz fiksnu kamatnu stopu, a u postotku koji je bio izrijekom naveden u sklopljenom potrošačkom ugovoru kao važeća stopa redovne kamate na dan sklapanja ugovora, jer će u suprotnom njihovu ponudu zamijeniti ova presuda.

1.4. Točkom 10. izreke iste presude Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., zabranjeno je tuženoj banci takvo, gore opisano ili slično postupanje u buduću. Odlučujući o žalbi tužene banke, između ostalih banaka kao stranaka odnosno postupka radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je svojom presudom, poslovni broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014., i to u podtočki 1.1. (prvoj) točke I. (prve) izreke, preinačio prethodno identificiranu presudu Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., na način da je odbio tužbeni zahtjev za utvrđenje u odnosu na tuženu banku da bi ista u relevantnom vremenskom razdoblju identificiranom prvostupanjskom presudom povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita koristeći u potrošačkim ugovorima o kreditima nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo.

1.5. Međutim, pod točkom II. (drugom) izreke djelomično je odbijena žalba tužene banke kao neosnovana te je potvrđena prvostupanjska presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., u dijelu u kojemu je u odnosu na banku tuženika utvrđeno da je u relevantnom razdoblju identificiranom u prvostupanjskoj presudi, a koje razdoblje povreda traje i na dalje, povrijedila kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristila nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna.

1.6. Pod točkom III. presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014., djelomično je preinačena prvostupanjska presuda Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., i to u dijelu i na način da je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev u odnosu na tuženu banku iz točke 9. izreke prvostupanjske presude da u potrošačkim ugovorima o kreditu prekine s korištenjem odredaba kojima je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak i da joj se zabrani takvo ili slično postupanje ubuduće. Pod točkom IV. Iste presude djelomično je odbijena žalba tužene banke podnesena protiv prvostupanjske presude u odnosu na dio točke 9. i 10. izreke prvostupanjske presude, kojima se tuženoj banci naloženo da u potrošačkim ugovorima o kreditu prekine s korištenjem odredaba kojima je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s njenom jednostranom odlukom, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i kojima joj je zabranjeno takvo ili slično ponašanje ubuduće. Donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014., postala je pravomoćna u odnosu na tuženu banku ona odluka kojom je potvrđeno da je tužena banka povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačko kreditiranju, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tužene banke

i drugim interni aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tužena banka kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre. U tom stadiju postupka pravomoćno je odlučeno i u odnosu na dio zahtjeva kolektivne tužbe kojom je problematizirano vezivanje glavnice kredita uz valutu švicarski franak.

1.7. Odlučujući po reviziji protiv presude i rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. Vrhovni sud Republike Hrvatske je svojom revizijskom odlukom, poslovni broj Revt 249/14-2 od 9. travnja 2015., odbio podnesene revizije, a navedena odluka ukinuta je donošenjem odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj broj: U-III-2521/2015 i dr. od 13. prosinca 2016., u dijelu kojim je odbijena revizija Potrošača – Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača iz Zagreba podnesena protiv točke I. 1. izreke presude. kojom je odbijen tužbeni zahtjev Potrošača za utvrđenje da su „povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita koristeći u potrošačkim ugovorima o kreditima nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo“, te je u tom dijelu predmet vraćen Vrhovnom sudu Republike Hrvatske na ponovno odlučivanje.

1.8. U ponovljenom postupku je Vrhovni sud Republike Hrvatske svojim rješenjem, poslovni broj Revt 575/16-5 od 3. listopada 2017., prihvatio reviziju tužitelja iz spora povodom tužbe radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, ukinuo je presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014., u toč. I.1. i 2. izreke te presude, te u odluci o parničnim troškovima (toč.V. izreke) i u tom dijelu je predmet vraćen Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske na ponovno suđenje. Ponovno odlučujući u preostalom dijelu u predmetu povodom tužbe radi zaštite kolektivnih interesa potrošača koju je podnio Potrošač – Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača iz Zagreba, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je svojom presudom, poslovni broj 43 PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., odbio žalbe tuženih banaka i potvrdio je prvostupanjsku presudu i rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. u dijelu točke 1., 2., 3., 4., 5., 6. i 7. izreke koji glasi: Utvrđuje se da su prvotuženik Zagrebačka banka d.d. u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008., drugotuženik Privredna banka Zagreb d.d....petotuženik Addiko Bank d.d.(ranije Hypo Alpe-Adria-Bank),... u razdoblju od 1. listopada do 31. prosinca 2008. Donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., postala je pravomoćnom u odnosu na tuženu banku ona odluka sadržana u presudi povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, kojom je potvrđeno da je tužena banka povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“

broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Donošenjem presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj 43 PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., postala je pravomoćnom u odnosu na tuženu banku ona odluka sadržana u presudi povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, kojom je potvrđeno da je tužena banka povrijedila kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

1.9. Tužitelj je potrošač iz ugovora o kreditu identificiranom u uvodnom dijelu historijata ove tužbe, pri čemu odnosni ugovor sadrži ništetnu odredbu kojom je ugovorena vezivanje glavnice ugovora uz valutu švicarski franak, te redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tužene banke i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tužena banka kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tužena banka postupala suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

1.10. Stoga se tužitelj ovom tužbom, u smislu odredbe čl. 502.c Zakona o parničnom postupku, poziva na pravno utvrđenje iz uvodno identificiranih presuda donesenih u parničnom predmetu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u dijelu vezanja glavnice kredita uz valutu švicarski franak te u dijelu nepoštenosti odnosno ništetnosti jednostrane promjenjivosti ugovorene redovne kamate bez pojedinačnog pregovaranja. Ističe kako je sud u parničnom postupku pokrenutom ovom tužbom i koji je nadležan za postupanje po ovoj tužbi vezan za opisana utvrđenja.

1.11. Tužena banka je prilikom zasnivanja kreditnog odnosa nametnula nepoštenu ugovornu odredbu kojom je glavicu kredita isplaćenu u hrvatskim kunama vezala uz kretanje tečaja valute švicarski franak. Taj je tečaj valute švicarski franak naknadno tijekom ugovornog razdoblja mijenjan, slijedom čega je i obveza tužitelja na povrat kredita u kontinuitetu tijekom razdoblja neopravdano bivala veća, pri čemu je nakon svake promjene ukupno zaduženje tužitelja bilo veće, pa je tužitelj na ime zbog

negativne promjene tečaja više otplatio iznos u visini utuženog iznosa, no što je izvorno ugovoreno, pa odnosni iznos ostvaruje kao pojedinačnu restituciju kao potrošač temeljem presude donesene u sporu povodom zaštite kolektivnih interesa potrošača.

1.12. Tužitelj je prilikom zasnivanja kreditnog odnosa ugovorio redovnu kamatnu stopu u visini 4,30 % godišnje. Ta je kamatna stopa naknadno tijekom ugovornog razdoblja jednostrano mijenjana pri čemu je nakon svake promjene ukupno zaduženje tužitelja bilo veće, pa je tužitelj na ime redovne kamate zbog njenih promjena više otplatio no što je izvorno ugovoreno.

1.13. Pravni je stav tužitelja kako su ništetne ugovorne odredbe isprave o pravnom poslu kreditnog odnosa u okviru kojih bi bila sadržana ugovorna klauzula na temelju koje je glavnica kredita vezana uz valutu švicarski franak i na temelju koje banka kreditor ima pravo na jednostranu izmjenu ugovorene kamatne stope. Pri tome, riječ je o djelomičnoj ništetnosti koja za sobom ne povlači i ništetnost cijelog ugovora.

1.14. Zbog djelomične ništetnosti odnose ugovorne odredbe, koja je ništetnost utvrđena identificiranom presudom donesenom povodom tužbe radi zaštite kolektivnih interesapotrošača, tužitelj ovom tužbom ostvaruje pojedinačni restitucijski zahtjev kojim potražuje novčani iznos kojega je banka tuženika ostvarila uslijed promjene redovne kamatne stope

1.15. Tužitelj posebno napominje da je između tužitelja i banke tuženika u provedbi obveze tužene banke iz Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, kojega je Hrvatski sabor donio na sjednici 18. rujna 2015., a objavljen je u Službenom listu Republike Hrvatske Narodne novine broj 102/2015, sklopljen sporazum o konverziji kojim je odgovarajuće prema izračunu banke o konverziji izmijenjen osnovni ugovor o kreditu.

1.16. Međutim, sklopljenim sporazumom o konverziji nisu otklonjene sve posljedice nepoštenog postupanja tužene banke prema tužitelju kao potrošaču, pa je time postupljeno protivno odredbama glave IV.a Konverzija kredita denominiranih u chf i denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u chf, Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15., 78/15., 102/15.). Uvažavajući da je sporazum o konverziji sklopljen protivno izričitoj zakonskoj obvezi po kojoj se konverzija mora provesti na način da se položaj tužitelja kao potrošača zbog učinaka valute CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit uz valutu EUR, to tužitelj ovom tužbom potražuje razliku financijskog iznosa u dijelu u kojemu nije izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit uz valutu EUR te da mu vrati iznos koji prelazi iznos ugovorene redovne kamatne stope, a koji je naplaćen na temelju tuženikove jednostrane promjene kamatne stope. Dodatno potražuje i zakonske zatezne kamate na iznose koji su obuhvaćeni konverzijom i to od njihovog dospijeca pa do učinka konverzije.

1.17. Podneskom od 10.travnja 2026., nakon provedenog financijskog vještačenja, tužitelj je specificirao konačno postavljeni tužbeni zahtjev te potražuje isplatu iznosa od ukupno 4.327,82 EUR zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama te zakonske zatezne kamate na iznose obuhvaćene u sporazumu o konverziji od 11.veljače 2016.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva tužitelja te ističe da nisu ispunjeni uvjeti za postavljanje stupnjevite tužbe prema članku 186 .b Zakona o parničnom postupku, da tužitelj nema pravni interes za podnošenje kondemnatorne tužbe jer je tužitelj provedbom konverzije sukladno ZID ZPK u potpunosti ostvario pravnu zaštitu koju traži u ovom postupku.

2.1. Također osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva. Nadalje, tuženik ističe prigovor zastare utuženih tražbina. Navodi da sukladno članku 226. stavku 2. u vezi sa stavkom 1. Zakona o obveznim odnosima tražbine povremenih davanja za anuitete kojima se u jednakim unaprijed određenim povremenim iznosima otplaćuju glavnica i kamate (kao što je to bio slučaj kod anuiteta koje je tužitelj otplaćivao prema Osnovnom ugovoru) zastarijevaju za 3 godine od dospelosti svakoga pojedinog davanja. Upravo temeljem ove zakonske odredbe u trenutku podnošenja tužbe već je nastupila zastara svih navodnih tražbina tužitelja obzirom da je proteklo više od 3 godine od dospelosti svih anuiteta po Osnovnom ugovoru. Naime, Ugovor o kreditu sklopljen je dana 2.lipnja 2006., a Aneks na temelju kojega je promijenjena visina anuiteta sklopljen je 11.veljače 2016. Ukoliko tužitelj smatra da mu pripada pravo zahtijevati od tuženika plaćanje utuženih iznosa temeljem instituta stjecanja bez osnove, tuženik ističe kako je i u tom slučaju prigovor zastare u potpunosti osnovan jer obzirom da za tražbine po osnovi stjecanja bez osnove nije propisan nikakav poseban zastarni rok, iste zastarijevaju u općem zastarnom roku od 5 godina, da prema sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske, izraženoj u Presudi Rev-x 183/11-2 od dana 16.10.2013. godine, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem nišetnog pravnog posla rok zastare počinje teći od dana sklapanja nišetnog pravnog posla. Slijedom toga, a budući da je od dana sklapanja Osnovnog ugovora – koji sadrži po tužitelju nišetne klauzule na kojima tužitelj temelji svoj zahtjev za plaćanje – proteklo više od 5 godina, jasno je kako je tužiteljevo navodno potraživanje u cijelosti zastarjelo.

2.2. Tuženik ističe kako tužitelj nakon izvršene konverzije kredita nema pravo zahtijevati od tuženika vraćanje bilo kakvih iznosa koje je tužitelj platio po Osnovnom ugovoru jer je prihvaćanjem prijedloga konverzije osnovni ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF u cijelosti promijenjen u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR te je prvotni CHF ugovor o kreditu prestao postojati.

2.3. Nadalje, tuženik navodi kako se tužitelj nema pravo pozivati na utvrđenja iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu P-1401/12 od 4.srpnja 2013., presude Visokog trgovačkog suda RH Pž-7129/13 od 13. lipnja 2014.godine, presude Visokog trgovačkog suda RH Pž-6632/17 od 14.lipnja 2018. iz razloga što nije postojala mogućnost ostvarenja kolektivne zaštite potrošača prema potrošačkim propisima koji su bili na snazi u trenutku sklapanja osnovnog ugovora. Isto tako iz razloga što bi temeljna pretpostavka za usvajanje tužbenog zahtjeva bila prethodno utvrđenje suda da su sporne odredbe Osnovnog ugovora nišetne, a tužitelju nedostaje pravni interes da sud donese takvo utvrđenje. Među strankama više ne postoji pravni odnos koji bi bio obuhvaćen presudama donesenim u okviru Kolektivnog spora, te da se pravomoćnost prvostupanjske presude donesene u Kolektivnom sporu ne odnosi na Osnovni ugovor.

2.4. Tuženik navodi kako je u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03, u daljnjem tekstu ZZP 03). Naime, odredba čl. 131. ZZP 07 koja regulira institut kolektivne zaštite potrošača, stupila je na snagu tek 16. srpnja 2009. godine i to na temelju članka 81. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, a kojom je ukinuta odgoda primjene članka 131. ZZP 07 do dana pristupa Republike Hrvatske u punopravno članstvo Europske unije. S druge strane, članak 502.a Zakona o parničnom postupku kojim je uvedena mogućnost podnošenja tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava stupio je na snagu tek dana 01. srpnja 2013. godine. Iz navedenog je razvidno kako u trenutku sklapanja Osnovnog ugovora nije uopće postojala mogućnost kolektivne zaštite potrošača, pa se tužitelj u ovom konkretnom slučaju nema pravo pozivati na utvrđenja iz presuda donesenih u okviru kolektivnog spora. Navedeno pravo omogućeno je potrošačima tek temeljem pravnih propisa koji su stupili na snagu nakon sklapanja Osnovnog ugovora, a koji propisi se ne primjenjuju retroaktivno. Iz navedenog slijedi zaključak kako utvrđenja iz spomenutih presuda ne mogu imati nikakve pravne učinke na pravnu situaciju tužitelja.

2.5. Na tvrdnju tužitelja da je tuženik u predmetni Ugovor o kreditu unio nepoštenu i ništetnu odredbu o valutnoj klauzuli, tuženik navodi kako valutna klauzula sadržana u Ugovoru o kreditu nije ništetna jer je ugovaranje valutne klauzule je izričito dozvoljeno temeljem zakona; valutnu klauzulu nije dozvoljeno podvrgnuti testu poštenosti iz članka 84. ZZP'03; valutna klauzula ne predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu u smislu članka 81. ZZP'03. Navodi da je ugovaranje iste bilo je izričito dozvoljeno zakonom te da ista nije bila uređena suprotno Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima i moralu društva. Zakon o obveznim odnosima koji je bio na snazi u trenutku sklapanja Osnovnog ugovora ("Narodne novine" broj 35/05, u daljnjem tekstu: „ZOO“) izričito je dozvoljavao ugovaranje valutne klauzule, i to u članku 22. stavku 1. koji propisuje: „Dopuštena je odredba ugovora prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze u valuti Republike Hrvatske izračunava na temelju cijene zlata ili tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti.“ Pritom ovlaštenje ugovornih strana da ugovore primjenu valutne klauzule proizlazi iz članka 2. ZOO-a koji propisuje slobodu uređivanja obveznih odnosa. Sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose, uz ograničenje da ih ne mogu uređivati suprotno Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima i moralu društva. Ugovaranje valutne klauzule ne samo da nije suprotno Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima i moralu društva, već je izričito dozvoljeno člankom 22. stavkom 1. ZOO te je ta sloboda ugovaranja valutne klauzule izraz ugovorne autonomije stranaka koje je jedno od osnovnih postulata obveznog prava. Ugovaranjem valutne klauzule u ovom konkretnom slučaju tužitelj i tuženik su dobrovoljno, prema procjeni vlastitih interesa pristali na rizik promjenjivosti tečaja. Navedeno je razvidno iz činjenice kako su se u ponudi tuženika istovremeno nudili krediti s valutnom klauzulom u različitim valutama, koji su isto tako sadržavali različite uvjete. Tužitelj je imao pravo izbora između više različitih kreditnih proizvoda tuženika, detaljno je analizirao sve opcije i u konačnici podnio zahtjev za odobrenje kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF. Tužitelj nije bio ni na koji način prisiljen sklopiti ugovor o kreditu s takovom valutnom klauzulom.

2.6. Tuženik ističe da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetnu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi nije ništetna jer nije zabranjena odnosno nije protivna niti

jednom prisilnom pravnom propisu budući nije premašivala najvišu dopuštenu stopu propisanu u članku 26.ZOO-a, a što ovdje nije slučaj. Radi se o odredbi koja je uočljiva, jasna i razumljiva te se stoga ne može ocjenjivati njezina poštenost. U odnosu na tu odredbu, tuženik tvrdi kako se o istoj pojedinačno raspravljalo i da ista ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

2.7. Tuženik ističe prigovor prijeboja u odnosu na razdoblja kada je tečaj CHF bio niži od onoga koji je vrijedio na dan isplate kredita.

2.8. Tuženik predlaže da sud odbaci tužbeni zahtjev u cijelosti obzirom da tužitelju nedostaje pravni interes za podnošenje kondemnatorne tužbe s obzirom na to da je temeljem Aneksa tuženik već nadoknadio tužitelju sve iznose koje potražuje tužbom, ili podredno odbije tužbeni zahtjev kao neosnovanu obzirom da je nastupila zastara navodnih tražbina tužitelja, tužitelj nema pravo zahtijevati od tuženika vraćanje iznosa plaćenih prema Osnovnom ugovoru obzirom da više ne postoji obveznopravni odnos između stranaka temeljem Osnovnog ugovora koji je prestao ispunjenjem (otplatom kredita u cijelosti), a s druge strane stranke su sklapanjem Aneksa stvorile valjanu pravnu osnovu na temelju koje je tuženik ovlašten zadržati sva plaćanja koja je tužitelj izvršio temeljem Osnovnog ugovora; valutna klauzula nije nepoštena odredba prema ZZP'03, pa stoga niti ništetna. i naloži tužitelju da naknadi tuženiku troškove ovog postupka.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu broj 5140030250-69700014819/2006 od 2.lipnja 2006.,u aneks ugovora o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčanog tražbine od 11.veljače 2016., u nalaz i mišljenje financ.vještaka Borisa Belunjaka od 18.ožujka 2026., u dopunu nalaza vještaka Borisa Belunjaka od 11.svibnja 2026., saslušao je tužitelja u svrhu dokazivanja, te je izvršio uvid u sve priloge i podneske u spisu.

4. Nakon provedenog dokaznog postupka, sud je na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka ocijenio tužbeni zahtjev osnovanim.

5. Slavonska banka d.d. s kojom je nesporno tužitelj zaključio predmetni Ugovor o kreditu pripojena je Hypo Alpe-Adria Bank d.d. (sada Addiko Bank d.d.)na temelju Odluke glavne skupštine društva Slavonska banka d.d. Osijek od 19.lipnja 2008. te glavne skupštine društva Hypo Alpe-Adria Bank d.d. od 19.lipnja 2008. kojima se daje odobrenje na ugovor o pripajanju od 18.lipnja 2008.(izvod iz Registra Trgovačkog suda u Zagrebu), te je prema tome tuženik pravni slijednik Slavonske banke d.d. i u trenutku donošenja odluka Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 i Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-6632/2017 kreditor je bio sastavni dio Addiko banke d.d. za koju je navedenim presudama utvrđeno da je povrijedila pravo potrošača korištenjem ništetnih ili nepoštenih odredbi u Ugovoru o kreditu te se prema tome činjenice i pravna shvaćanja iz spora "Potrošač" odnose na predmet ovoga spora.

6. Sud je kao nesporno utvrdio da su tužitelj i tuženik dana 8. srpnja 2005. sklopili ugovor o kreditu na iznos od 45.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, kao i da su

dana 11.veljače 2016. sklopili Aneks uz ugovoru o kreditu na temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/2015.)- konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR.

7. Sporna je međutim osnova, visina tužbenog zahtjeva, zastara potraživanja, jesu li sklopljenim sporazumom o konverziji otklonjene sve posljedice nepoštenog postupanja banke prema tužitelju.

8. Nije osnovan prigovor tuženika da je tužba nedopustiva jer tužbeni zahtjeve nije postavljen sukladno članku 186.b Zakona o parničnom postupku. Naime tužitelj je u tužbi tražio da tuženik dostavi relevantnu dokumentaciju o evidentiranju kredita tužitelja, koju mu tuženik nije dostavio na njegovo traženje prije podnošenja tužbe te tužbeni zahtjev nije mogao definirati prije financijskog vještačenja.

9. Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. utvrđeno je da je tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštene i ništetne ugovorne odredbe na način da je ugovorena valuta uz koji je vezana glavnica CHF, te u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik, kao trgovac i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Navedena presuda potvrđena je presudom Visokog Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. Vrhovni sud Republike Hrvatske je 9. travnja 2015. donio presudu poslovni broj Revt-249/14-2 kojom je odbijena, između ostalog, i revizija tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u dijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je 14. lipnja 2018. donio presudu poslovni broj PŽ-6632/17 kojom je odbijena, između ostalog, i žalba ovdje tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013. u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula). Vrhovni sud Republike Hrvatske je presudom broj Rev-2221/2018-4 od 3. rujna 2019. odbio kao neosnovanu reviziju, između ostalih i reviziju ovdje tužitelja, protiv navedene presude Visokog trgovačkog suda RH u tom dijelu.

9.1. Prema odredbi čl. 502.a. st. 1. ZPP-a, udruge, tijela, ustanove ili druge organizacije koje su osnovane u skladu sa zakonom, koje se u sklopu svoje registrirane ili propisom određene djelatnosti bave zaštitom zakonom utvrđenih kolektivnih interesa i prava građana, mogu, kad je takvo ovlaštenje posebnim zakonom izrijekom predviđeno i uz uvjete utvrđene tim zakonom, podnijeti tužbu (tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava) protiv fizičke ili pravne osobe koja obavljanjem određene djelatnosti ili općenito radom, postupanjem, uključujući i propuštanjem, teže povređuje ili ozbiljno ugrožava takve kolektivne interese i prava.

9.2. Prema odredbi čl. 502.c. ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz čl. 502.a. st. 1 toga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štititi. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozivati.

9.3. Dakle, odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača u smislu postojanje povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač pokrene radi isplate.

10. Kako je sud u ovoj parnici vezan za utvrđenja u parnici vođenoj povodom kolektivne tužbe, odnosno za utvrđenja u parnici br. PŽ-1401/2012 od 4. srpnja 2013. potvrđenoj presudom Visokog trgovačkog suda br. PŽ-6632/2017 u odnosu na valutnu klauzulu, a presudom Visokog trgovačkog suda br. PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. u odnosu na promjenjivu kamatnu stopu, to su dakle ništave odredbe predmetnog Ugovora u kojima je upravo ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF i promjenjiva kamatna stopa.

10.1. Naime i Vrhovni sud RH u odluci br. Rev-3142/2018-2 od 26. svibnja 2020; te Ustavni sud RH u odluci br. U-III-2233/2019 od 10. lipnja 2020. u pogledu učinka pravomoćne odluke donesene u kolektivnom sporu, zauzeli su stav da nije potrebno provoditi dokazni postupak na okolnost nepoštenosti (ništetnosti) odredbi ugovora u svakom parničnom postupku u kojem se odlučuje o individualnim restitucijskim zahtjevima potrošača, obzirom da postoji temeljem naprijed navedene odredbe čl. 502. c ZPP-a, a isto tako i čl. 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj, 41/14, 110/15-dalje ZPP/14) vezanost za postojanje povrede propisa zaštite potrošača iz čl. 106. stavak 1. ZPP/14, a slijedom toga i obveza primjene utvrđene ništetnosti u kolektivnom sporu. Ne može postojati utvrđena ništetnost i nepoštenost pojedinih odredbi potrošačkog ugovora u kolektivnom sporu, a da istodobno ne postoji ništetnost i nepoštenost takvih odredbi u pojedinačnom sporu u odnosu na istovrsni ugovor.

11. Iz iskaza tužitelja, kojem sud u cijelosti poklanja vjeru, proizlazi da je tužitelj kredit podigao za adaptaciju stana u kojem i danas živi te za zatvaranje kredita koji je podigao upravo za kupnju toga stana. Kredit je podigao u Addiko banci jer u njoj prima plaću, a u CHF zato što mu je jedino takav kredit bio ponuđen. S bankom nije mogao ništa pregovarati vezano uz odredbe ugovora o kreditu, a jedino takav ugovor mu je i ponuđen te mu u banci nitko nije pojašnjavao u kojem slučaju može doći do povećanja kamatne stope i na koji način će se vršiti obračun promjene kamatne stope i sl. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu tečaj CHF je bio stabilan ali je kasnije počeo rasti.

U početku mu je rata bila oko 1.400,00 kuna da bi s vremenom narasla na 2.200,00 kuna. Pristao je na konverziju kredita u euro jer mu je rata postala neizdrživa. Ni tada nije mogao ništa pregovarati s bankom nego je banka izvršila svoj obračuni i mogao ga je samo prihvatiti. Pročitao je ono što mu je bitno u ugovoru kolika je kamatna stopa, koliki je obrtni rok i kolika mu je mjesečna rata. U vrijeme sklapanja ugovora nije bio vlasnik nikakvog obrta, a nekretninu nije nikada iznajmljivao.

12. Iz tužiteljevog iskaza, kao i iz samog Ugovora o kreditu (članak 6.) vidljivo je da je namjena kredita adaptacija stana te zatvaranje kredita koji je podigao upravo za kupnju toga stana, a iz iskaza tužitelja proizlazi da u vrijeme dizanja kredita niti tijekom otplate nije bio član nikakvog trgovačkog društva niti je imao registriran obrt. Temeljem toga, nesporno je da je tužitelj digao kredit kao potrošač za osobne potrebe te da podignuti iznos nije korišten za poslovanje obrta.

13. Ocjena ovoga suda je da postupanje tuženika u pogledu promjenjive kamatne stope i valutne klauzule nije bilo dopušteno, da je riječ o ugovornim odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao stranke ugovora, slijedom čega sud nalazi da je osnovan zahtjev za isplatom razlike između plaćenih anuiteta kredita po tečaju na dan isplate kredita bez valutne klauzule uz primjenu početne kamatne stope.

14. Obzirom da su stranke sklopile ugovor koji sadrži nišetne odredbe to se na sporni odnos stranaka primjenjuju odredbe Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022., 145/2023., 155/2023.; dalje u tekstu: ZOO) koje se odnose na nišetne ugovore tj. odredbe od čl. 322-329. ZOO-a. Prema čl. 323. st. 1. ZOO-a u slučaju nišetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora.

15. Odredbom članka 1111. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Pod prijelazom imovine razumijeva se i stjecanje koristi izvršenom radnjom. Obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala. Prema članku 1115. istog zakona kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

16. Na temelju naprijed navedenog sud nalazi da je odredba ugovora o kreditu zaključenog između tužitelja i tuženika kojim se korisnik kredita obvezao kreditoru iznos kredita vratiti kojom se kamata i glavnica veže uz valutu švicarski franak nepoštena, posljedica čega je nišetnost takvih odredbi pa tužitelju pripada pravo da mu tuženik vrati ono što je na temelju takve nišetne ugovorne odredbe naplatio i primio od tužitelja ocjenjujući da je nišetnom odredbom tuženik tako naplaćeni novčani iznos stekao bez osnove u smislu članka 1111. ZOO-a.

17. Ustavni sud Republike Hrvatske svojim rješenjem broj U-I-3685/2015 od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj: 102/15.) i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama (Narodne novine, broj: 102/15.) te ocijenio da su oba zakona usklađena s Ustavom Republike Hrvatske. Tuženik je ponudom konverzije postupio sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju, a kojim je propisano postupanje s kreditima u CHF i njegova konverzija u kredit s valutom EUR na način da je položaj potrošača s kreditom u CHF izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit u valuti u EUR.

17.1. Ocjena je suda da izvršena konverzija kredita i sklopljeni sporazum ugovornih strana ne utječe na osnovanost tužbenog zahtjeva jer se niti odredbama zakona temeljem kojega je izvršena konverzija, a niti sklapanjem dodatka ugovoru o kreditu ne spominje način rješavanja ugovornih odredbi kojima je ugovorena promjena kamatna stopa i valutna klauzula i posljedice tih odredbi koje su utvrđene ništetnim. Dakle, time se nije rješavalo pitanje preplaćenih anuiteta kredita zbog promjene kamatne stope i valutne klauzule za ovdje utuženo razdoblje.

17.2. Sud nalazi da tužitelj iako je izvršena konverzija kredita ima pravo utvrđivati ništetnost odredbi osnovnog ugovora o kreditu i sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru i provođenjem konverzije ne gubi pravo na potraživanje stečeno bez osnove temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u CHF.

17.3. Naime, u odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine 102/15 koji je stupio na snagu 30. rujna 2015.) nije predviđeno i propisano da se sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu gubi pravo temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu koji je u potpunosti vrijedio i imao svoje pravne učinke do dana sklapanja dodatka ugovoru. Isto tako, iz samog dodatka osnovnom ugovoru o kreditu nigdje ne proizlazi da bi se korisnik kredita provođenjem konverzije odrekao prava koja mu pripadaju temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju imao je osnovni cilj otkloniti dužničku krizu zbog rasta tečaja CHF te je u tom smislu zakonom bilo predviđeno da banke moraju ponuditi sklapanje dodatka osnovnom ugovoru o kreditu, a potrošači mogu prihvatiti konverziju u odgovarajući kredit sklopljen u EUR na način da se krediti vezani uz CHF konvertiraju u kredite denominirane u EUR i kredite denominirane u kunama s valutnom klauzulom u eurima (članak 19. a do članka 19. e ZIDZPK/15). Sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu izmijenjeni su samo uvjeti i način otplate kredita, a što potvrđuje i sama činjenica da se radilo o dodatku osnovnom ugovoru, a ne sklapanju sasvim novog ugovora i osnovni ugovor o kreditu vrijedio je od dana sklapanja 2005. pa do sklapanja dodatka osnovnom ugovoru o kreditu i imao je pravne posljedice te nema zapreke za utvrđenje nepoštenim i ništetnim odredbi osnovnog ugovora o kreditu. Sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru stranke su utvrdile svoja prava i obveze ubuduće te retroaktivno od dana sklapanja osnovnog ugovora o kreditu, ali ničim nisu niti su mogle regulirati prava korisnika kredita u CHF temeljem ništetnih odredbi osnovnog ugovora za razdoblje do konverzije.

18. Visinu tužbenog zahtjeva sud je utvrdio temeljem nalaza i mišljenja knjigovodstveno-financijskog vještaka Borisa Belunjaka koji nalaz ocjenjuje stručnim i objektivnim.

18.1. Financijski vještak Boris Belunjak je u svom nalazu od 18.ožujka 2026 utvrdio da iznos ukupno preplaćenog po kreditu (do sveukupne visine ukupno plaćenih anuiteta) zbog promjena (i povećanja i smanjenja) redovnih kamatnih stopa i više plaćenog zbog primjene tzv. „valutne klauzule“ (izračunato je u koloni 10., odnosno 10.A tablice 4 po svakom anuitetu), ukupno iznosi više plaćeno 46.541,15 kuna, što tečajem konverzije 1 EUR=7,53450 kuna zbog primjene EUR u Republici Hrvatskoj od 01.01.2023. godine iznosi više plaćeno 6.177,07 EUR. Zbrojno samo više plaćeni iznosi anuiteta zbog utjecaja povećanja redovnih kamatnih stopa i samo više plaćeno zbog primjene valutne klauzule kada je tečaj za CHF za kune bio veći u otplati kredita u odnosu na srednji tečaj HNB za CHF za kune na dan isplate kredita, ukupno iznosi samo više plaćeno u iznosu od 47.848,16 kuna, što tečajem konverzije 1 EUR=7,53450 kuna zbog primjene EUR u Republici Hrvatskoj od 01.01.2023. godine iznosi ukupno više plaćeno 6.350,54 EUR. Zbrojno samo manje plaćeni iznosi anuiteta zbog utjecaja primjene promjenjive redovne kamatne stope kada je ista bila manja u odnosu na početno ugovorenu i zbog primjene tzv. „valutne klauzule“ kada je tečaj za CHF za kune bio manji u otplati kredita u odnosu na srednji tečaj HNB za CHF za kune na dan isplate kredita, ukupno iznosi samo manje plaćeno u iznosu od -1.307,01 kuna, što tečajem konverzije 1 EUR=7,53450 kuna zbog primjene EUR u Republici Hrvatskoj od 01.01.2023. godine iznosi ukupno manje plaćeno -173,47 EUR.

18.2. Iznos ukupno više plaćenih anuiteta do 30.09.2015. godine do visine ukupno plaćenog (prebijeni iznosi s manje plaćenim) zbog primjene promjenjive redovne kamatne stope i po osnovi tzv. „valutne klauzule“, odnosno zbog primjene srednjeg tečaja HNB za CHF za kune u otplati kredita, u odnosu da je u otplati anuiteta primijenjena početno ugovorena redovna kamatna stopa i srednji tečaj HNB za CHF za kune na dan isplate kredita, od ukupno više plaćenih anuiteta izračunatih ovim nalazom vještačenja po toj osnovi od 46.541,15 kuna, umanjen je za iznos priznate preplate tužitelju prema ugovornoj dokumentaciji o konverziji kredita iz valute CHF u valutu EUR, između tužitelja i kreditora/tuženika u iznosu od 15.240,19 kuna, te tako izračunata umanjena razlika zbog primjene promjenjive redovne kamate stope i zbog primjene tzv. „valutne klauzule“ iznosi više plaćeno od tužitelja u korist kreditora/tuženika u iznosu od 31.300,96 kuna. Zbrojni matematički izračun: 46.541,15 – 15.240,19 kuna = 31.300,96 kuna, a što preračunato tečajem konverzije zbog primjene EUR-a u Republici Hrvatskoj od 01.01.2023. godine tečajem konverzije za 1 EUR = 7,53450 kuna iznosi više plaćeno 4.154,35 EUR.

18.3. Iznos ukupno samo više plaćenih anuiteta do 30.09.2015. godine zbog povećanja redovne kamatne stope i po osnovi povećanja tečaja zbog primjene tzv. „valutne klauzule“, odnosno zbog primjene srednjeg tečaja HNB za CHF za kune u otplati kredita, u odnosu da je u otplati anuiteta primijenjena početno ugovorena redovna kamatna stopa i srednji tečaj HNB za CHF za kune na dan isplate kredita, od ukupno samo više plaćenih anuiteta izračunatih ovim nalazom vještačenja po toj osnovi od 47.848,16 kuna, umanjen je za iznos priznate preplate tužitelju prema ugovornoj dokumentaciji o konverziji kredita iz valute CHF u valutu EUR, između tužitelja i kreditora/tuženika u iznosu od 15.240,19 kuna, te tako izračunata umanjena

razlika zbog primjene promjenjive redovne kamate stope i zbog primjene tzv. „valutne klauzule“ iznosi više plaćeno od tužitelja u korist kreditora/tuženika u iznosu od 32.607,97 kuna Zbrojni matematički izračun: 47.848,16 – 15.240,19 kuna = 32.607,97 kuna, a što preračunato tečajem konverzije zbog primjene EUR-a u Republici Hrvatskoj od 01.01.2023. godine tečajem konverzije za 1 EUR = 7,53450 kuna iznosi više plaćeno 4.327,82 EUR.

19. Na primjedbu tuženika iz podneska od 7.svibnja 2026. da je priloženog izračuna vidljivo kako je vještak izradio pogrešan izračun, obzirom da je prikazao veće iznose preplate zbog promjene kamate i tečaja. Potonje iz razloga što je pogrešno prikazao da su anuiteti naplaćeni na dan dospijeca i koristio je tečaj na taj dan, a obzirom da su plaćanja vršena prije dospijeca trebalo je koristiti tečajeve na dan plaćanja kako je i ugovoreno između parničnih stranaka, vještak se očitovao podneskom od 11.svibnja 2026. u kojem navodi da je u stvarnoj otplati kredita kreditor obračunavao anuitete iz CHF u kune, prema primijenjenim redovnim kamatnim stopama iz CHF u kune srednjim tečajem HNB za CHF za kune na dane dospijeca plaćanja, a ne na dane plaćanja, što je vidljivo iz dokumenta tuženika PREGLED PROMETA ZA KLIJENTA i u stvarnosti tečajne (valutne) razlike su nastale obračunom na dane dospijeca plaćanja, kada je kreditor zaduživao korisnika kredita, a prema tako stvarno primijenjenom u kreditnom odnosu vještak je izračunao razlike u nalazu vještačenja. Ukupne razlike izračuna između nalaza vještačenja i izračuna tuženika iznose 46,82 EUR, više obračunate nalazom vještačenja u odnosu na izračun punomoćnika tuženika. Vještak ostaje pri nalazu i mišljenju i smatra da je točno izradio nalaz vještačenja, prema primijenjenom u otplati kredita u ovom kreditnom odnosu.

20. Nisu osnovane primjedbe tuženika da je sud pogrešno odredio zadatak vještačenja jer je zadatak vještačenja određen u skladu s postojećom sudskom praksom te je vještak u svom nalazu izračunao razliku plaćenih anuiteta između anuiteta prema primijenjenim redovnim kamatnim stopama i srednjim tečajem HNB za CHF za kune u otplati kredita, u odnosu na anuitet određen početno ugovorenom redovnom kamatnom stopom od 4,30% i srednjim tečajem HNB za CHF za kune na dan isplate kredita, izračun ukupno plaćenih razlika u kunama, izračuna posebno razlika anuiteta zbog promjene redovnih kamatnih stopa, izračun posebno razlika anuiteta posebno zbog valutnog utjecaja, izračun samo više plaćenih razlika u kunama, izračun potplaćenih razlika u kunama, a za period otplate kredita do 30. rujna 2015. do konverzije kredita iz valute CHF u valutu EUR, izračun plaćenih razlika umanjениh za preplatu po konverziji kredita te izračunate razlike u kunama konvertirane u EUR tečajem konverzije za 1 EUR=7,53450 kuna zbog uvođenja EUR u RH.

20.1. Nije osnovana niti primjedba tuženika kako je vještak izradio pogrešan izračun, obzirom da je prikazao veće iznose preplate zbog promjene kamate i tečaja. Potonje iz razloga što je pogrešno prikazao da su anuiteti naplaćeni na dan dospijeca i koristio je tečaj na taj dan, a obzirom da su plaćanja vršena prije dospijeca trebalo je koristiti tečajeve na dan plaćanja kako je i ugovoreno između parničnih stranaka, a vještak se očitovao da su u stvarnosti tečajne (valutne) razlike nastale obračunom na dane dospijeca plaćanja, kada je kreditor zaduživao korisnika kredita i prema tako stvarno primijenjenom u kreditnom odnosu vještak je izračunao razlike u nalazu vještačenja.

21. Tužitelj je u skladu s nalazom vještaka podneskom od 10. travnja 2026. uskladio svoj tužbeni zahtjev te od tuženika potražuje isplatu ukupan iznosa od 4.327,82 EUR na ime preplaćenog zbog primjene promjenjive kamatne stope i valutne klauzule vezane uz CHF umanjeno za iznos priznate preplate tužitelju u konverziji te zakonske zatezne kamate na iznose obuhvaćene sporazumom o konverziji.

22. Tuženik se protivi preinačenju tužbe, odnosno tužbenog zahtjeva te je istaknuo prigovor zastare na preinačeni dio, no sud je dopustio preinaku jer tužitelj u tom smislu nije mogao prije vještačenja točno specificirati tužbeni zahtjev, pa je odlučeno kao u izreci rješenja.

23. Tuženikov prigovor zastare potraživanja osnovan je samo za zakonsku zateznu kamatu na iznose obuhvaćene u sporazumu o konverziji na iznos od 0,62 EUR tekuće od 1. rujna 2006. do 30. rujna 2006 i na iznos od 0,46 EUR tekuće od 1. listopada 2006. do 30. rujna 2006.

23.1. Naime, podnošenjem kolektivne tužbe Udruge potrošač kod Trgovačkog suda u Zagrebu u sporu zaštite kolektivnih prava, a koji postupak se vodio pod brojem P-1401/12 prekinut je tijekom zastare do pravomoćnog okončanja tog spora pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske, odnosno donošenja presude PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. u odnosu na ništetnost ugovornih odredbi temeljem valutne klauzule, kada je pravomoćno okončan predmet po kolektivnoj tužbi u predmetu "Franak". Od toga dana ponovno teče rok zastare za podnošenje zahtjeva radi isplate svih onih potraživanja dospjelih od 4. travnja 2007. odnosno primjenjuje se novi zastarni rok od pet godina koji teče od 14. lipnja 2018. S obzirom na to da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru (čl. 245. st. 1. ZOO/05), to je izvjesno da je u pogledu preplate po osnovu ugovorene valutne klauzule tuženikov prigovor zastare neosnovan jer je tužba u ovome predmetu podnesena 3. lipnja 2023. Isto se odnosi i na zakonske zatezne kamate na više plaćene iznose zbog povećanja tečaja CHF koji su priznati u konverziji, ali kao preplata jer je zbroj uplaćenih iznosa po kreditu u CHF, preračunatih u EUR veći od zbroja iznosa potrebnog za pomirenje duga u skladu s otplatnim planom za kredit u EUR, a ne kao preplata zbog primjene valutne klauzule. Budući su tužbe u ovom predmetima podnesene 10. lipnja 2019. i 2. lipnja 2023. zastarjele su samo zakonske zatezne kamate na iznos od 0,62 EUR koji je preplaćen 1. rujna 2006. i na iznos od 0,46 EUR koji je preplaćen 1. listopada 2006. te je stoga sud tužitelja odbio sa zahtjevom za isplatu istih.

24. Nije osnovan tuženikov prigovor zastare preinačenog tužbenog zahtjeva, osim za ranije navedene kamate, jer prema pravnom shvaćanju zauzetom na sjednici Vrhovnog suda Republike Hrvatske 27. svibnja 2024. "U slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva."

25. Kako je tužitelj tužbeni zahtjev uskladio s nalazom vještaka, a po mišljenju suda nalaz vještaka je dan savjesno i u skladu s pravilima struke te je stoga sud na istome utemeljio svoju odluku i prihvatio tužbeni zahtjev tužitelja za iznos od utuženi iznos od

4.327,82 EUR, kao i za zakonsku zateznu kamatu na iznose o uhvaćene u sporazumu o konverziji 11.veljače 2016. osim za iznose od 0,62 EUR koji je preplaćen 1.rujna 2006. i na iznos od 0,46 EUR koji je preplaćen 1.listopada 2006. s kojim zahtjevom je sud tužitelja odbio.

26. Sud nije uzeo u obzir manje plaćene iznose tužitelja po kreditu jer to nije u skladu sa odredbom čl. 323.st.1. i 2. ZOO. Odredba članka 323. stavak 2. ZOO-a popisuje da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora, ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti, a što je utvrđeno u ovom postupku. Isto tako, plaćanjem anuiteta tužitelj nije ništa primio pa stoga ne bi niti postojala obveza vraćanja nečega što nije primio, što znači da se u konkretnom slučaju ne bi mogao primijeniti niti članak 323. stavak 1. ZOO-a. Sukladno tome, tuženik ne može tvrditi da mu tužitelj nije isplatio sve ono što je od njega potraživao. Stoga, nema stjecanja bez osnove tužitelja jer je svaki izračun anuiteta vršio tuženik te je tužitelj temeljem takvih izračuna vršio plaćanja. Obzirom na navedeno sud nije utvrdio postojanje dospjelog potraživanja tuženika u odnosu na tužitelja u iznosu od 173,47 EUR koje bi se moglo prebiti s tužiteljevim potraživanjem prema tuženiku te je stoga riješio kao u točki IV izreke presude.

27. Tuženik je sukladno čl. 1115. ZOO dužan tužitelju isplatiti zatezne kamate od dana stečenog bez osnove, jer je nepošteni stjecatelj obzirom je navedena odredba ugovora ništava te tužitelj ima pravo na zatezne kamate od dana uplate svakog pojedinog mjesečnog anuiteta kao dana stjecanja bez osnove, a prema datumima uplata utvrđenim nalazom sudskog vještaka.

28. Budući je tužitelj nije upio samo s neznatnim dijelom tužbenog zahtjeva od odluka o troškovima temelji se na članku 154. stavak 5. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07.-Odluka USRH, 84/08, 96/08-Odluka USRH, 123/08., 57/11.; 148/11., 25/13., 89/14.-OUSRH i 70/19., 80/22 i 114/22 dalje: ZPP) te je tuženik tužitelju dužan naknaditi troškove parničnog postupka i to troškove nastale u predmetu broj P-213/2023 koji su nastali prije spajanja predmeta u iznosu od ukupno 1.000,00 EUR koji troškovi se odnose se na sastav tužbe (200,00 EUR), sastav 2 obrazložena podneska (2x200,00 EUR), zastupanje na jednom ročištu (200,00 EUR), sve s PDV-om (200,00 EUR). Ima pravo i na naknadu troškova nastalih u predmetu broj P-264/19 u iznosu od ukupno 750,00 EUR koji troškovi se odnose se na sastav tužbe (200,00 EUR), sastav obrazloženog podneska (200,00 EUR), zastupanje na ročištu (200,00 EUR), sve s PDV-om (150,00 EUR) te sudsku pristojbu na tužbu, te trošak koji je nastao nakon spajanja postupaka u iznosu od 750,00 EUR koji se odnosi na sastav obrazloženog podneska od 10.travanja 2026. i zastupanje na dva ročišta (2x200,00 EUR), sve s PDV-om (150,00 EUR). Tužitelj ima pravo i na naknadu troška za financijsko vještačenje u iznosu od 398,17 EUR. Odnosno tuženik je dužan tužitelju na ime troškova parničnog postupka platiti iznos od ukupno 2.898,17 EUR.

29. Zbog svega navedenoga odlučeno je kao u izreci presude i rješenja

Požega, 29.svibnja 2026.

Sutkinja:

Melita Novak

Uputa o pravu na žalbu: Protiv ove presude i rješenja dozvoljena je žalba u roku 15 dana od dana objave presude. Žalba se podnosi ovome sudu, a o istoj odlučuje županijski sud.

Dna:

1. Domagoj Miličević, odvjetnik
2. OD Knezović & Partneri j.t.d., Zagreb

Broj zapisa: **9-30888-c126d**

Kontrolni broj: **00029-0ab4f-6c567**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Požegi** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.